

1) Ὁ ὑψηλὰ κρεμασμένος Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Κυδώνια - μῆλα - πεπόνια - χοιρομέρια ἀνακρεμαστὰ Λεξ. Δημητρ. Συνών. *ψηλοκρεμαστός*. 2) Τὸ οὐδ. ἀνακρεμαστό οὐσ., μέρος κρημνῶδες εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης Κάρπ. Συνών. *ἀνακρεμασιὰ*.

ἀνακρεμιά ἡ, ἀμάρτ. ἀνεκρεμιά Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάκρεμος*.

Ἡ πρὸς βροχὴν τάσις (ἐκ τῆς σημ. τοῦ ὑψηλὰ κειμένου καὶ ἀπειλοῦντος πτώσιν): Ἡ ἀνεκρεμιά τοῦ καιροῦ.

ἀνάκρεμος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. *ἀνά* καὶ τοῦ οὐσ. *κρεμός*, δι' ὃ ἰδ. *γκρεμός*.

Ἀπότομος, ἀπόκρημνος ἔνθ' ἀν.: Ἀνάκρεμος βράχος Λεξ. Δημητρ. Ἀνάκρεμο μονοπάτι αὐτόθ.

ἀνακρεμῶ Δ.Κρήτ. ἀνακρεμάω Πελοπν. (Συκεῖα Κορινθ.) ἀνακρεμνῶ Κίμωλ. ἀνεκρεμῶ Ἰκαρ. Α.Κρήτ. Πελοπν. (Μεσσ.) ἀνεκρεμνῶ Σίφν. ἀνακρεμάζω Δ.Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνεκρεμάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. *ἀνακρεμάννυμι*.

Α) Μετβ. 1) Κρεμῶ ὑψηλὰ καὶ γενικώτερον ἀναρτῶ Λεξ. Δημητρ.: Γνωμ.

Ἀνακρέμασε τὰ ρόδια γιὰ νὰ τὰ ᾄχης τὸ χειμῶνα.

|| Ἄσμι.

Ἀνακρέμασε κονδούνια ᾄς τῆς μούλας τὸ γιονλάρι.

β) Μέσ. μεταφ. ἐξαρτῶμαι ἐκ τινος Θήρ. — Λεξ. Δημητρ.: Μὴν ἀνακρεμειόσαι ἀπὸ μιᾶς ἐλπίδα κληρονομίᾳς Λεξ. Δημητρ. || Φρ. Ἦνεκρεμάστη ἡ καρδιά μου (ἐπὶ σφοδρᾷ ἐπιθυμίας πράγματός τινος, ἰδίᾳ φαγητοῦ, οἷον: *Λῶσ' μου μιὰ κουταλιά ζουμί, γιατί ἤνεκρεμάστη κτλ.*) Θήρ. 2) Κρεμῶ ἀντιστρόφως, ἀνάποδα Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Θὰ σ' ἀνακρεμάσω κακομοίρη, ἂν σὲ πιάσω κλέφτη! Λεξ. Δημητρ. 3) Προσδένω περὶ τὸ τέλος τῆς ὑφάνσεως τὰ τελευταῖα ἄκρα τοῦ στήμονος κατὰ μῆκος ράβδου ἐξηρητημένης διὰ σχοινίου ἐκ τοῦ ἀντίου διὰ νὰ προσεγγίσουν ταῦτα εἰς τὰ μιτάρια καὶ προχωρήσῃ ἡ ὕφανσις μέχρι τέλους Κίμωλ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσ. Συκεῖα Κορινθ.) Σίφν.: Ἀνεκρεμνοῦμε τὸ διασίδι Σίφν. Θὰ τὸ ἀνακρεμάσουμε τὸ παννὶ Κίμωλ. Ἀνακρεμάζω τὸ παννὶ Λακων. *Κοδεύγω* γὰ νὰ ποξυφάνω, ἴσαμ' ἀργὰ λέω πως δ' ἀνεκρεμάσω (δὰ = θὰ) Α.Κρήτ. 4) Ἀναβάλλω τὴν ἐκτέλεσιν πράξεως Α.Κρήτ.: Μὴν ἀνεκρεμᾷς τοῖς δουλειές σου.

Β) Ἀμτβ. 1) Κρέμαμαι Ἰκαρ.: Ἀνεκρέμασεν ἡ αἶα (ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸ σχοινίον τῆς). 2) Ἐπαπειλῶ βροχὴν, ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς ἐν γένει καταστάσεως Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀνακρεμᾷ - ἀνακρέμασε ὁ καιρὸς Δ.Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀνακρεμᾷν τὰ σύννεφα Λεξ. Δημητρ. 3) Συντελοῦμαι, τελειώνω Κρήτ.: Φρ. Ἀνακρέμασε τ' ἀργαστήρι (συντελέσθη ἡ ὕφανσις. Πβ. ἀνωτ. **Α** 3. ἀργαστήρι = ὑφαντικὸς ἱστός).

ἀνακρίνω λόγ. κοιν. ἀνακρένω Λεξ. Δημητρ. ἀνακρένου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνακρένου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Τὸ ἀρχ. *ἀνακρίνω*.

1) Ὡς δικανικὸς ὄρ. διὰ παντοίων ἐρωτήσεων ζητῶ νὰ μάθω παρὰ τινος τὴν ἀλήθειαν περὶ τινος γεγονότος λόγ. κοιν.: Ἀνακρίνω τὸν κατηγορούμενο - τὸ μάρτυρα γιὰ τὸ φόνο. 2) Κάμνω λόγον περὶ προσώπου τινὸς ἀπόντος, ἀναφέρω τινὰ συνήθως ψέγων αὐτὸν Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) — Λεξ. Δημητρ.: *Λόξυγγας μ' ἔπιασε, κάποιος μ' ἀνακρένει* Λεξ. Δημητρ.

ἀνάκρισι ἡ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *ἀνάκρισις*.

1) Ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ ἡ διὰ διαφόρων ἐρωτήσεων προσώπου τινὸς προσπάθεια τοῦ ἀνακριτοῦ πρὸς ἀνίχνευσιν καὶ ἀνακάλυψιν τῶν τεκμηρίων ἀδικήματός τινος λόγ. κοιν.: Ἡ ἀνάκρισις τοῦ κλέφτη - τοῦ φονεῖ. Κάνω ἀνάκρισι. Πηγαίνω ᾄς τὴν ἀνάκρισι. Ἀρχίζει - τελειώνει ἡ ἀνάκρισι.

2) Δικανικὸν ἔγγραφο, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει ὅσα εἶπεν ὁ ἀνακρινόμενος εἰς τὸν ἀνακριτὴν λόγ. κοιν.: Ὁ ἀνακριτὴς ἔστειλε τὴν ἀνάκρισιν ᾄς τὸν εἰσαγγελέα.

ἀνακριτής ὁ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνακρίνω*.

Δικαστικὸς ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος κάμνει τὴν ἀνάκρισιν, ἥτοι συλλέγει καὶ προπαρασκευάζει τὰ μέσα τὰ συντελοῦντα εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας ἐπὶ πάσης πράξεως, ἐναντίον τῆς ὁποίας ὁ νόμος ὀρίζει ποινὴν.

ἀνακροῦμαι Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Συνασσ.) ἀνακροῦμαι Καπ. (Ἀνακ. Μαλακ.) ἡνεκροῦμαι Καπ. (Φάρασ.) ἀνακροῖσθαι Καπ. (Σίλατ.) ἀνακρούσθαι Καπ. (Ἀξ. Τελμ.) ἀνακρούζομαι Καπ. (Μαλακ.)

Ἐκ τῆς προθ. *ἀνά* καὶ τοῦ ἀρχ. *ἀκροῶμαι*, παρ' ὃ καὶ *ἀκροάζομαι*.

1) Ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀκροῶμαι ἔνθ' ἀν.: Ἄσμι.

Ἦταν μεγάλην Κερεκὴ καὶ τὸ Χριστὸς ἀνέστη,

ὅλοι κεφάλι ἐκλιναν, βαγγέλια ἀνακροῦνται

κ' ἐγὼ κεφάλι ἐκλίνα, τὴν κόρη δυντυδεῖμαι

Ἀνακ.

Παππᾶδες ἐσεῖς ψάλλετε, διάκοι ἀνακροσάτε

Σίλατ. Συνών. *ἀκροάζομαι* 1, *ἀκροᾶμαι* 1, *ἀκρουμάζομαι* 1, *ἀκρουμαίνω* 1, *ἀκρών-νομαι* 1, *ἀφτιάζομαι*. 2) Ἀκούω κρυφίως, ὠτακουστῶ Καπ. (Συνασσ.): Ἄσμι.

Μιὰ κόρη καυχιοῦτανε, κόρ' ἀρραβωνιασμένη,

κ' ἐκεῖν' ὄντες καυχιοῦτανε ὁ Χάρως ἀνακροῦταν.

Συνών. *ἀκρουμάζομαι* 2, *ἀκρουμαίνω* 1 β, *κρυφακούω*.

* **ἀνακρούμαστος** ἐπίθ. ἀνακρούμαστος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ ἐπιθ. * *ἀκρουμαστός* < *ἀκρουμάζομαι*.

Ὁ μὴ ὑπακούων, ἀπειθής: Παιδὶ ἀνακρούμασιο. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. * *ἀνάκοος* 1.

ἀνάκρουσμα τό, ἀμάρτ. ἀνέκρουσμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνακρούω*.

Τὸ νὰ ὑποβάλλῃ τις ἀπορφανισθὲν ἀρνίον ἢ ἐρίφιον εἰς ξένην μητέρα πρὸς θηλασμόν. Συνών. *ἀνάδεμα* (I) 3.

ἀνακρούτσικα ἐπίρρ. Καπ.

Ἐκ τῆς προθ. *ἀνά* καὶ τοῦ ἐπιρρ. *ἀκρούτσικα*.

Εἰς τὸ τελευταῖον ἄκρον: Ἄσμι.

Νὰ ἦνοιξα τὸν παράδεισο καὶ νὰ εἶδα ᾄς σὴ μέσην του [ποῖοι εἶναι,

ᾄς σὴ μέση κάθετα μάννα μου, ᾄς σὴν ἄκρα ἢ ἀδελφή μου καὶ ἀνακρούτσικα κάθετα τ' ἀγονεός μου.

Συνών. *ἀκρούτσικα*.

ἀνακρούω Ἡπ. ἀνεκρούω Κάρπ. ἡνεκρῶ Ρόδ.

Τὸ ἀρχ. *ἀνακρούω* = ἀπωθῶ, σταματῶ, ἀναχαιτίζω.

1) Ὑποχωρῶ, κατακάθημαι Ἡπ.: Ἀνακρούει καὶ ἀναδίνει τὸ πωμί (ἐπὶ ἄρτου ὅστις ἔνεκα τῆς κακῆς ποιότητος τῶν ἀλεύρων δὲν στερεοποιεῖται κατὰ τὸ ψήσιμον, ἀλλὰ μένει εἰς κατάστασιν ζύμης). 2) Ὑποβάλλω ἀπορφανισθὲν ἀρνίον ἢ ἐρίφιον εἰς ξένην μητέρα πρὸς θηλασμόν

